

פי' הר"ר יעב"ץ פרק חמישי אב פי' מהר"א הלוי

עצים ולא הביאו קרבן בחטה עמלם כסבורים שהם יספיקו עצי המערכה תמיד, לפיכך לא עלה על דעת לעשות יו"ט ולהביא בו זבחים, כי איא לעשות יו"ט בכל יום ולהתנרב גם בקרבן בהמה בכל יום עם הבאת העצים, וחכמים שברור ראו את הנולד, ידעו כי לא יספיקו כל העצים הנצרכים תדיר, ואולי אלו שעלו ראשונה עניים היו וכשעלו עוד יצטרכו, לפיכך קבעו להם יו"ט להביא קרבן עצים בזמן מיוחד וע"ל: ואצ"ל חטאות וכו'. פי' כ"ש שהמקריב חטאות שפטור אותו היום מהספד שאירע בו וכ"ה בירושלמי הביאורו התוס' בפי' מקום שנהגו והר"ם בפ"ו דהי"ט לא זכר רק קרבן עצים ולתנא דידן כ"ש לשאר קרבנות: ותואל. בכתוב ותוא בעולי הגולה וכן במשנה: ועמהם וכו'. נראה שהם כל העשרה יוחסין שעלו מבבל כולם השתתפו עם בני זמנא בנדבת העצים וע"ל מ"ש: סלמי הנטופתי. זוהי גירסא ישרה, ומקרא הוא בירינו כמ"ש בסיד במשנה לחם: חוק ומשפט, משמע חק קרבן חדש וכענין שאמור בפסח לחק לך: אריא בריצ. ע"פ בכ"מ: בכ"ד. עפ"י: בת חבן. כצ"ל כדמות לקמן וכ"ה בגמ':

תשעה בא' בניסן בני ארח בן יהודה וכו'. כט"ו באב בני זחוא בן יהודה וכו': פרדסאות. שם גרס פרוזדאות והיא היא. ובעל הערוך פי' אלו השומרים, ובערוך חדש פרדסאות בלשון רומיאנשי מלחמה נצבים בעיר על הדרך לשמרו ותרגום את הכל עשה יסח בעתו ומני פרוזדונן על שבילא: והעלום על כתפיה' ורש"י גרס שם והעלי על כתפיהם, בוכיא, לכן אמרו לעשות שני פלחי דבילה: במכתשת זו שלפנינו ובעלי הלז שעל כתיפינו, מפרש"י בכתשת שלפנינו שהוא במקו' אחר לפני בסמוך וזהו גונבי עלי ע"ש שמתגנבים מן הפרוזדאות על עסקי עלי עכ"ל: בירושלמי שם ה"ג ונותן את הסל על כתפו ונותל את העלי בידו וכו'. וכן ל"ג במכתשת זו שלפנינו: גרסינן בתענית (ל"א:) ארשב"ג לא היו י"ט לישראל כט"ו באב כו' ובגמ' אמרו על זה כמה טעמים יום שהותרו השבטים כו' יום שביטל הושע פרוסדאות כו', ולכאורה לכל הטעמים היו ט"ו באב יו"ט קודם בית שני, וקשה דאמאי לא חשיב לט"ו בשבט במג"ת [מובא בשיע' א"ח סי' קל"א ותקע"ב ולענין נ"ל דמג"ת כתבו זקני בי"ש'וב"ה בעליית חנניה

ב"ח ב"ג ורבו שם ב"ש על ב"ה וי"ח דבר גזרו ובסלוגתא לא איירי במגילה זו דכ"ש ס"ל באחד בשבט ר"ה לאילנות, ואי הונו איירי היו מכריעים ההלכה כדברי ב"ש] והיה אפשר לומר דק"ל לרבנן דט"ו אינו אסור אלא בו ביום ושלפניו ולאחריו מותר וסתם מג"ת ר"י היא כמו סתם ס"ע ועיין בתענית (י"ח) ובחגיגה (י"ח) ועוד מ"ש כו' ע"ש: תירש הבת עם הבן. ה"ג במסכת ביב דף קט"ו אמר רב כל האומר תירש הבת עם בת הבן אפילו נשיא בישראל אין שומעין לו שאינו אלא מעשה צדוקין דתניא בכ"ד בטבת תבנא לדיננא, פי' הרשב"ם שבנו למשפטינו הראשון שהודו לנו הצדוקין וכו' נ"ל ג"כ הכא לגרוס תירש הבת עם בת הבן אבל בת עם הבן עצמו אפילו צדוקין מודו שאינה יורשת שהוא מפורש בתורה אבל עם בת הבן היו לומדים ק"ו כדלקמן, ולתוס' הוקשה להם מאי נשיא בישראל ראילו משום שהוא נשיא סיד דיכול לעשות נגד התורה ועוד למה אמר הטעם משום מעשה צדוקין, בלא זה אסור, ולכן מפרשים אפילו נשיא שבישראל שרוצה לתקן לפי צורך שעה שתירש בת עם בת הבן כענין שמצינו בבני בנימין שהתנו שלא לירש בת הבן עם אחיו אין שומעין לו משום צדוקין עכ"ל: ואלה בני שעיר החורי יושבי הארץ וכו'. מפרש"י בחומש מדרכתיב הוא ענה אשר מצא את הימים הוא ענה. האמור למעלה שהוא אחיו של צבעון כמש"ל אלה בני שעיר וצבעון וענה משמע שהוא אחיו ואח"כ אמר ואלה בני צבעון ואיה וענה משמע שהוא בנו אלא מלמד שבא צבעון על אמו והוליד ענה והוה ממזר וכ"ה מפורש שם בגמ' בהדיא, ומפרש הרשב"ם שם וא"ל דבנו היה של צבעון והאי דק"ל בן שעיר לא משום שתיה אחיו של צבעון אלא לאשמועינן דבני בנין הרי הן כבנים אי"כ לא לכתבי' גבי צבעון ר"ל משום דצבעון היה מבניו ממש של שעיר וענה היה בן בנו כנ"ל אלא מרקאמר צבעון וענה אחים היו וא"כ כזה הוא ראייה שבת הבן יורשת עם הבן מדרכתיב בן שעיר. והוא היה ב"ב וקאמר יושבי הארץ כלומר שענה ירש ארץ שעיר מאבי אביו ונמצא שבי"ב יורשים נחלת אבי אביהם כבנים עצמן והה"ד לבת בנו והלכך לא תירש הבת עם בת הבן כי היכי דאינה יורשת עם הבן: בכך אתה פוטרני. מפרש שם הרשב"ם בתמיה הלא גם אני מודה לך דבן הבן יורש את זקנו ואפילו במקום בת אבל בת הבן אמרינן שתירש הבת עמה: ולא תהא תורה וכו'. ואיני צריך לדחותך בקש, ומיהו מעיקרא לא היה חסץ לגלות לו טעמו של דבר דאמור לגלות להם טעמי תורה: כשיחה בטילה שלכם. ק"ו שאתם דנין מעצמיכם שיש עליו תשובה מה לבת הבת שיפה כחה במקום בנים שיורשת במקום אביה כגון בנות צלפחד לפי